

לרבא אין לוקין אחי ומבשל בחמי טבירא מדיקאמרא אלא כי אם
 עלי אש למאי אחא וכ"ש לאביי דאמר אין לוקין על לאו שזכורות
 ומוקי כי אם עלי אש לכדמניא ומכאן קשה על פירוש הקוטנ' דפי'
 בפרק כל שעה (פסחים דף מה.) דהיא צרייטא דתני נא ובשל אמרתי

קנב ג מ"י שס טוש"ע
 שס סעי' ח:
 קס ד מ"י פ"ג מהל'
 מלוה ולוה הל' ג
 ועיין בהשגות ובזמ"מ
 ובזמ"מ ופ"ח מהל' טוען
 ונטען הלכה ב סמוג עשין
 זה טוש"ע ח"מ סי' עב
 סעי' ח:

תורה אור השלם

1 אל תאכלו ממנו נא
ובשל מבשל בפנים פי
אם עלי אש ראשו על
ברעיו ועל קרבו:

שמות יב ט

2 לא יחבל רחים ורֶכֶב
פי נפש הוא חבל:

דברים כד ו

(א) רש"י ד"ה אף כל וכו'
חייב שתים: (ב) תוס'
ד"ה ותניא וכו' אכל לא
שלא לחייב: (ג) ד"ה והא
וכו' דמטעם: (ד) בא"ד
רגיל להשאיל לאותו שהם
:173:

תד"ה והא רבא. ומיהו
למ"ד נח"ה ע"ל דף ב ע"א
תד"ה חב:

על כל אחד א"פ שנייהו צריין
למלאכה אחת. וכן נמד של פרות
חבל צ' פרות חורשות עם צמד
דהיינו נמי כלי אוכל נפש וגרלה
צעני שהעול שלהן של פרקים הוה:
וסינא אייד. דיליף להו מריחים ורוב
דליתקוש שאר דברים לריחים ורוב
בחד קרא מה ריחים ורוב וכו':
וחייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו.
שהרי פירשן הכתוב לצבר אזורה
לכל אחד לעצמו: **אף על וכו'.**
ומדיליף להו מריחים ורוב ש"מ
בריחים ורוב חייב נמי שמים קאמר
ולא שלש והיינו כרצ יהודה. וא"ת
ממני? קמיתא למאי אייתיה ה"נ
שמעיה לה מבטרייתא אי מבטרייתא
חייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו
קאמר דלא אזלינן בתר מלאכה אלא
בתר כלים ולעולם שלש מלקיות אחת
משום רוב ואחת משום ריחים ואחת
משום כי נפש דקאי אמרייהו ולהכי
אשמעינן קמיתא דקמני בה צהדיא
חייב (א) שנים: **סינא דאשכנחא.**
כל צית מבטריחים שמקצבים צו צשר:
ושא הוה דינא. תפעהו לדיו על

הדרן עלך המקבל

חוצות אס מודה לך או אס יש עדים ישלם ואס לאו ישבע שבעת היסמ: רבא אמר: כיון דמשכניה ואין עדים שמשכנו היה יכול ליליה לטעון לקוחה היא צדי לא צריך למיקם צדינא עילוייה דקנה ליליה משכון ליסבע ולטעון עד כדי דמיו: חושלא. שעורין קלופים: לאלא מידי הוא דעביד לאושוני וכו'. שאין אדם משכיר ומשאל עיז שלו הלכך יכול לטעון לקוחין הן צדי היכא דאין עדים שאספס מרשותם של בעליהן: ווגא דסרבנא. מספדים שחזין בהן צמר: אפילו מיסמי. שהצאו הבעלים עדים שהיו שלהן והן טוענין השאלנום לאצביהם של אלו ואפקיהו רבא מיניהו משום דברים העשויין להשאל ולהשכיר. ואס איתא דירכול לטעון לקוחה הוה צדי יתמי כי לא טענו נמי אנו טענינו להו:

בָּלִיִּים שעושים בהם אוכל נפש. נראה לר"י דוקא כלים אצל אוכלים עצמן מותר לחבול:

וְהָאָהָרָבָא אִפִּיק זְוָנָא דִּסְרַבְלָא וּסְפִירָא דִּאֲגַדְתָּא ב'ו' וּמִימָה דִּהְכָּא
מִשְׁמַע ^(א) **מִטַּעַם דַּעֲשׂוּיָן לְהַשְׁאִיל וּלְהַשְׁכִּיר לְחֹד**
 אִינוּ גִאֲמִין לומר לקוּחִין הֵן בִּידִי וּבִפְרָק כֹּל הַנִּשְׁכָּעִים (שְׁבוּעוֹת דף מו.)
 גְּבִי רְאוּהוּ שֶׁטַּעֲמִין כֵּלִים תַּחַת כַּפְּיוֹ וְאָמַר לְקוֹחִין הֵן אִינוּ גִאֲמִין
 קֹאֲמַר וְלֹא אֲמַרְיִן אֲלֵא בְּצַעַל הַצִּיּוֹת שֶׁאִינוּ עֹשִׂין לְמַכּוֹר כֵּלֵי וְכֵלִים שֶׁאִין
 דִּרְכָן לְהַטְמִין וּבִאֲנִישׁ דִּלָּא נִיעֵי אֲבָל לִיכָא כֹּל הֵי גִאֲמִין וְלֹא
 אֲמַרְיִן אֲלֵא בְּדַבְרִים הַעֲשׂוּיָן לְהַשְׁאִיל וּלְהַשְׁכִּיר מִשְׁמַע אֲפִילוּ
 בְּדַבְרִים הַעֲשׂוּיָן לְהַשְׁאִיל וּלְהַשְׁכִּיר צִי כֹל הֵי גִוְרָהָא לר"ת
 בְּגַרְסַת הַסְּפָרִים יִשְׁנִים וּכְן ר"ח וְכוּלָּהוּ אֲלֵא אֲמַרְיִן אֲלֵא בְּדַבְרִים
 שֶׁאִין עֹשִׂין לְהַשְׁאִיל וּלְהַשְׁכִּיר אֲבָל עֲשׂוּיָן אִין גִּאֲמִין אֲפִילוּ לִיכָא
 וּפִילוּ סְפִירָא דִּאֲגַדְתָּא כֹּל שְׁכָן שֶׁאֵר סְפִירָם כְּדֹאֲמַר בְּמִצְוֹת (דף נ.)

בן בהגזל בחרה (ב"ק דף קד: וס) המכיר כליו וספריו בד אחר
 יימנו שאני אומר מכרם לאחר ולקחם זה הימנו ואמאי יהיה נאמן
 אקאמר בפרק כל השבעין דאחוקי אינשי בגנבי לא מחזיקין ואין
 גנבת לא אכל היאך דאמר גנב אחר גנבם לי ומכרם כך לאו
 יינו חס דהס איירי במכירים שאין צלל הספרים גייל להשאיל
 מירין וימיה למ"ד בחוקת הבתים (דף ק"ג דף) דאמר מגו להוציא
 נאמן לומר גנזים היאך דמאי למימר השאלמים כך:

הדרן עלך המקבל